

forslag om, at der oprettes en fast Post som Næstformand ved Sø- og Handelsretten, for at vi da kunne faa denne vigtige Sag meget hurtigt bragt til en god Ende.

Finansministeren (C. Hage): Forskellige ærede Medlemmer have givet Udtryk for den Bekymring, som den finansielle Stilling indgyder dem. Det gælder bl. a. det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt-Laurvig) og ganske særlig det ærede 12te kongevalgte Medlem (Estrup), som meget stærkt betonedede, at vi ere inde paa en farlig Vej, og at det gælder om at holde inde i Tide, hvis vore Finanser ikke skulle blive helt ødelagte. I meget af det, som det nævnte ærede Medlem udtalte, er jeg, hvad jeg har haft Lejlighed til adskillige Gange at sige, ikke uenig. Men det ærede Medlem, hvis Autoritet og Erfaring som Finansminister er større end nogen andens her i Landet, vil sikkert være den første til at bevidne, at det er meget vanskeligt for en Finansminister at holde igen over for de Krav, der stilles, og at det let kan ske, selv under meget gunstigere økonomiske Forhold end de, der have været raadende i det sidste Par Aar, at Resultatet bliver, at den finansielle Stilling forringes. Saaledes som Stillingen er for den nuværende Regering maa det jo ikke glemmes, at de Vanskeligheder, vi have at kæmpe med, ere en Arv, som vi have modtaget fra vore Forgængere. Det er vor Opgave at stræbe at raade Bod paa de Mangler, hvorunder vore Finanser for Tiden lide. Men det kan ikke ske med eet Slag. Og naar der tales om at paalægge ny Skatter, vil jeg dog være tilbøjelig til at tro, at der vel neppe kan være noget Medlem her i Tinget, som skulde anse det for ønskeligt, at vi i Tilgift til de Skattelove, som vi nu have forhandlet frem og tilbage om i samfulde 6 Aar, og som vi ikke ere færdige med endnu, oven i Købet skulle give os til at forhandle om ny Skatter. Jeg anser det for at være aldeles nødvendigt, at vi først faa denne Kreds af Skattelove, som vi i Øjeblikket ere fuldt beskæftigede med, fra Haanden, inden vi kunne kaste os ind i Forhandlinger om ny Skattepaalæg. Erfaringen tyder ikke paa, at de hurtigt føres til Ende. Jeg er overbevist om, at naar det viser sig — og det er noget, som slet ikke er saa ganske afgjort i Øjeblikket — at det bliver nødvendigt at tilvejebringe meget væsentlig forøgede Midler for Statskassen gennem ny Skattepaalæg, saa vil

og maa der ogsaa i Rigsdagen være den fornødne Villie til at vedtage dem. Det forekommer mig ogsaa at være ønskeligt, at vi faa at se, hvorledes hele den store Skattereform, som vi staa i Begreb med at foretage, kommer til at virke; thi forinden vi have nogen praktisk Erfaring derom, kan dog ingen med Sikkerhed bedømme, hvorledes Stillingen for Finanserne vil blive. Hvis der da ikke indtræder Forhold, som paa uforudset Maade i den nærmere Fremtid skulde paavirke vor finansielle Stilling, tror jeg, at vi uden Uro kunne se Tiden an et Aars Tid eller to endnu, inden det bliver nødvendigt at tage endelig Bestemmelse enten om en væsentlig Forhøjelse af bestaaende Skatter eller om at søge ny Skatteklender. Hvor vanskeligt det er at komme bort fra de tilvante finansielle Vaner, afgave i øvrigt de Udtalelser, som fremkom fra det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds, ogsaa ved denne Lejlighed et Vidnesbyrd om. Det ærede Medlems interessante og spirituelle Betragtninger over sociale og politiske Spørgsmaal og over Forholdet mellem Land og By give mig ikke Anledning til nogen Bemærkning. Men jeg kan ikke undlade at fremhæve, at medens det ærede Medlem stærkt betonedede Nødvendigheden af Sparsommelighed og af at afholde sig fra at kræve ny Udgifter, undlod han dog ikke at tilføje, at der er et Omraade, hvor det er ganske umuligt at spare, det er paa Udgifterne til Landbruget. Han stillede tværtimod i Udsigt, at det bliver absolut nødvendigt at komme med forøgede Krav, og han var overbevist om, at disse Krav ogsaa ville blive honorerede. Jeg er forvisset om, at ethvert andet Medlem, som vil tage Ordet og anbefale Sparsommelighed, ogsaa har sit Landbrug, om hvilket han vilde sige det samme som det ærede Medlem. Det gaar glat nok for enhver at sige om den Udgift, som han nu ingen Interesse har for: Den behøves ikke, den kan undværes. Men naar det kommer til Stykket, er ingen villig til at paalægge sig selv nogen Indskrænkning. Det viser sig, at der er ikke Haab om at komme langt ad den Vej. Derfor har jeg gentagne Gange fundet det rigtigt at betone, at man maa gøre sig klart, at vi kunne komme til at staa over for Nødvendigheden af at paalægge ny Skatter; men jeg anser ikke Nødvendigheden deraf for i Øjeblikket at være paatrængende.

I øvrigt er der faldet enkelte Udtalel-